JE MAINTIENDRAI.

DE CURAÇAOSCHE COURANT.

Deel XV. ZATURDAG den 21sten JULY, 1827. N. 29

Gedrukt en Zaturdag's morgens uitgegeven ten Drukkery Kantore voor Zyne Majesteit den Koning der Nederlanden, door De Weduwe William Lee.

Mengelingen.

Nieuwe byzonderheden wegens de natuurbouw des Hemels.

De mensch bedrogen door zyne zinnen en verleid door zyne eigenliefde heeft langen tyd deze aarde beschouwd als het middelpunt van het heelal om welke aarde de sterrenhemel, zon, maan en sterren in 24 uren draaide; de zon om zyne dagen en maan en sterren om zyne nachten te verlichten. Het verschynen van nieuwe hemelligchamen als kometen en nieuwe sterren geschiedde alleen om zynent wille: het zy om hem naderende rampen te voorspellen; het zy om zyne lotgevallen te regelen. Eindelyk heeft het onderzoek en de waarnemingen veler eeuwen het gordyn doen vallen, dat de ware gesteldheid des hemels voor zyn oog verborg: toen heeft hy zich gezien op eene der kleinste wereld bollen, die in gezelschap van grootere eene reis om de zon doet en zich zelve in 24 uren in de ronte draait om beurtelings door zon, maan en sterren verwarmd en verlicht te worden, en die maar eene stip is by de uitgestrektheid des hemels.

Zie hier dan de gesteldheid van ons planetenstelsel, zoo als het onderzoek der eeuwen ons heeft doen kennen.

De onmetelyke zonnebol, het middelpunt van ons stelsel, draait in vyf en twintig en een halve dag om hare as; hare oppervlakte is overdekt van een' oceaan van lichtstof; op onderscheidene afstanden van haar bewegen zich de planeten in byna cirkelronde loopbanen. Niet alleen dwingt de zon door hare aantrekking deze wereldbollen om haar rond te wentelen, maar zy verspreidt ook op haar het licht en de warmte; hare werking onderhoudt de dieren in het leven en doet de planten, die de aarde bedekken uitspruiten en groeyen. En de analogie doet ons gelooven dat zy dergelyke uitwerksels heeft op de andere planeten; hierop ziet het gewapende oog dezelfde verschynsels te rug die wy op aarde bespeuren: hier ook wisselen de jaargetyden, de dag en nacht elkander af; zy worden door een dampkring van vele mylen hoog omgeven, waarin men wolken ziet ontstaan, voortdryven en verdwynen; prachtige berggevaarten versieren hare oppervlakte; donkere plekken schynen het aanwezen van zeeen en groote watermassas aanteduiden; ysvelden blinken aan de noord en zuid pool; manen verlichten hare nachten, enz.

Doch het is niet waarschynelyk dat de mensch op eene dezer bollen geplaatst, die schepsels, welke zich op deze aarde bevinden, weer zou vinden. Toen de schepper deze aarde gevormd had, behoefde hy dezelve niet tot model voor de andere wereldbollen te nemen, even als een schilder die een schilderstuk gemaakt hebbende, een ander naar hetzelve kopieert. Het uiterlyk aanzien leert ons reeds dat derzelver oppervlakten geheel van elkander onderscheiden zyn. Zoo ziet men in Venus kolossale bergen, die zeven malen de hoogsten der aardbergen overtreffen; in Jupiters atmosfeer ziet men wolken voortgedreven worden met eene snelheid, door dewelke op deze aarde eene wolk in weinige minuten van Holland tot Curaçao zou kunnen komen; waaruit men besluit dat aldaar orkanen heerschen, die hondord malen de kracht der orkanen op de Antillen overtreffen. Ook duurt hier de dag en nacht geen vier' en twintig uren, maar zelfs eenige minuten minder dan tien uren.— De bol van Saturnus wordt door een prachtigen ring omgeven en zeven manen verlichten hare nachten. Onze maan is met kraters als bezaaid, en heeft weinig overeenkomst met deze aarde.

Zoo ver onze nasporingen reiken is Uranus de laatste planeet van ons zonnenstelsel, doch het gebied der zon is tot daar niet beperkt: ontelbare kometen na de zon genaderd te zyn, verwyderen zich op een afstand, die bewyst, dat haar ryk zich verder uitstrekt dan de grenzen van het planetenstelsel.

Als wy onze blikken nu verder wenden dan ons zonnenstelsel, dan zien wy de hemelruimte met ontelbare sterren bezaaid, op zulk een afstand van ons, dat de aarde en alle andere planeten van ons zonnestelsel, aldaar voor ons onzigtbaar zouden zyn en de zon zich aan ons oog als eene ster zou vertoonen. Hieruit besluit men dat elke vaste ster eene zon is, even gelyk de onze waarom voor ons onzigtbare wereldbollen wentelen.— Eenige dezer sterren ondergaan in hare kleur en helderheid eene periodieke afwisseling; dat is, dat zy eens zeer helder vonkelen en dan weder zeer dof schynen; anderen verdwynen geheel en komen op vaste tyden weer te voorschyn. Dit schynt te bewyzen dat deze bollen ombare as draayen en dat op hare oppervlakte heldere en donkere plekken zyn welke deze sterren beurtelings voor ons zigtbaar en onzigtbaar maken.

De melkweg welke aan het bloote oog zich vertoont als eene reeks wit lichte wolken lost zich in sterkvergrootende kykers in duizenden kleine en groote sterren op. Veler zulke doch kleinere nevel of wolkachtige vlekken vindt men aan den hemel; de Magelaansche wolken welke onder onze hemelstreken zigtbaar zyn en niet in Europa, behooren tot de schoonste derzelver. Het zyn meestal eene verzameling van afzonderlyke sterren, welke wegens den onmetelyken afstand slechts met vereenigde lichtstralen op onze oogen kunnen werken. Hoe sterker vergrooterings vermogen in de kykers gebruikt wordt, hoemeerder nevelvlekken zich vertoonen, die by een zwak vergrooterings vermogen onzigtbaar waren. Indien de aarde zich van de melkweg onbepaaldelyk konde verwyderen, dan zoude ze zich eindelyk aan ons oog vertoonen als eene kleine nevel vlek.

Vele nevel vlekken echter blyven in de sterkste verrekykers nevelachtige wolken en kunnen niet in afzonderlyke sterren opgelost worden. Men ziet duidelyk dat het niet anders zyn, dan wolkachtige ophoopingen van eene lichtgevende stoffe. Als men deze nevel of lichtwolken op verschillende plaatsen aan den hemel met elkander vergelykt dan vindt men de volgende verscheidenheden.

In eenige is de lichtwolk eenzelvig witachtig zonder dat ergens in haar een helderpunt gevonden wordt. In sommigen dringt de lichtstoffe te zamen tot een middelpunt dat echter nog zeer weinig schitterend is; in andere is de lichtstoffe reeds zeer tot kogelvormige massas zamengetrokken, welke echter nog met eenen nevelachtigen krans omgeven zyn, doch men ziet duidelyk dat de nevel bol, welke van eene wolkachtig tot een vast, ligchaam is overgegaan, weldra de overgeblevene nevelstof met zich zal vereenigen.

In andere nevel wolken trekt de lichtstoffe zich tot meer dan eene kern te zamen. Waarschynlyk was eenmaal het zeven gesternte eene nevel wolk, die verdikt en tot verscheidene kernpunten te zamen getrokken is.

Hoogst merkwaardig is het kleine, wit en lichte wolkje, hetwelk boven den gordel van den Adromeda zich bevindt. In sterke kykers neemt het de gedaante aan van eene schitterende witgestreepte nevelvlek, welke even als de nevelvlek in den gordel van den Orion, aan verbazend plotselinge veranderingen onderhevig is, en van tyd tot tyd is dezelve geheel onzigtbaar.

In het jaar 1825 heeft de akkademie der wetenschappen te Parys de medaille door La Lande gesticht toegewezen aan een werk hetwelk dat jaar in het licht verschenen was, en hetwelk aller belangryke waarnemingen bevat aangaande 380 dubbele sterren.

Sedert 1779 had Herschel eene lyst opgemaakt der dubbele sterren, van welke hy een aantal van 7 a 800 telde. Sedert dat jaar tot kort vóór zyn dood* heeft hy zyne waarnemingen voortgezet, welke door andere geleerden in 1825 door verdere waarnemingen verrykt in het licht zyn verschenen, en zie hier den uitslag van dezelve. Men noemt dubbele sterren, de zulke welke door sterk vergrootende kykers gezien van elkander gescheiden zyn, hoewel zy met het bloote oog en door zwakke kykers beschouwd enkel schynen.

Zy bestaan dan uit twee sterren van zeer verschillende glans; de grootste en glansrykste is over het algemeen rood, helder geel of wit en de kleinste is blaauw of groen. Deze sterren zyn van elkander afhankelyk en de kleine draait om de groote gelyk de maan om de aarde.

Het was Herschel alleen, die door zyn reuzen teleskoop den zeer kleinen afstand der beide dubbele sterren van elkander merkbaar verwyderende, kon nagaan hoe vele seconden in 30 à 40 jaren de kleinere ster de grootere nader kwam of zich van dezelve verwyderde, waaruit hy besloot dat de kleinste om de grootere wentelt in eene elliptische loopbaan.

Zoo is er eene dubbele ster in het sterrenbeeld Cassiopea, waar van de kleinere die groen is, om de grootere die rood en daarenboven veel glansryker is, in een tydperk van 700 jaren, wentelt.

In de Kreeft bevindt zich eene dubbele ster, van welke de kleine niet alleen van plaats maar ook van kleur is veranderd sedert 1779 tot 1825, zynde eerst van een donker rooden gloed, daarna blaauwachtig en thans van eene schoone blaauwe kleur.

Eene in Hercules was in 1781 nog gescheiden. In 1795 zag men nog de kleine; in 1802 raakten zy aan elkander en in 1823 was de kleine volkomen geëklipseerd.

Op welk eenen eindeloozen afstand moeten die sterren zich van ons bevinden als men in aanmerking neemt, dat de kleinere dagelyks vele duizende mylen de grootere naderende, eerst na 30 a 40 jaren in het veld van *Herschels* reuzen Teleskoop, eenige weinige seconden heeft afgelegd.

De ontdekkingen wegens de dubbele sterren zyn zonder twyfel de belangrykste in de Astronomie van de 19de eeuw; zy hebben het systema der sterren onder een geheel nieuw standpunt gebragt en hebben een nieuw en uitgestrekt veld voor het onderzoek geopend.

De kennis der dubbele sterren strekt weer tot een bewys van hetgene wy hiervoren gezegd hebben, dat de Schepper in het voortbrengen zyner werken niet het eene van het andere werktuigelyk heeft gekopieerd; maar dat hy de wysheid en het vermogen gehad heeft om gewrochten van elkanderen onderscheidend daar te stellen. Iets dat wy reeds op deze aarde waarnemen, byvoorbeeld: hy vercierde de keerkrings gewesten met palmen en de gematigde luchtstreek met dennen en eikenboomen enz. Even zoo min als hy by het voortbrengen der andere planeten van ons zamenstelsel, deze aarde tot een model heeft genomen, even zoo min heeft hy de stelsels der dubbele sterren naar ons zonnestelsel gecopieerd. Hier wentelen donkere bollen om eene lichtgevende centraalbol; daar wentelt eene kleinere bol die haar eigen licht bezit om eene grootere insgelyks lichtgevend centraal ligchaam; doch waartoe deze inrigting? Hiervan kunnen wy ons niet het minste denkbeeld vormen.

Wie weet welke natuur geheimen de volgende tyden nog aan den sterren hemel zullen openbaren, vooral wanneer het den mensch gelukt, om de acromatische kykers, eene grootere opening te geven, en dat hy ze dan overbrengt in den reinen dampkring der hooge bergvlakten der Andos, alwaar het licht dat van de sterren tot ons komt, niet door de menigvuldige terug kaatsingen in dikkere luchtlagen verzwakt is.

Vóór de onafhankelykheid van Zuid Amerika was hier niet aan te denken. De sterrekundigen welke zich daar ter woon zouden begeven hebben, alware het ook met de toestemming van den koning van Spanje, zouden het lot ondergaan hebben van die geleerden, welke naar Quito vertrokken waren, om de lengte van den seconde slinger onder de evenachtslyn waartenemen.

Zy werden beschouwd als ketters; de secretaris werd in eenen volks opstand vermoord en Candamine ontkwam by toeval den dood, door eenen anderen weg in te slaan, dan dien, waar zyne moordenaars hem afwachtten. Doch thans, daar sedert het tydstip der vryheid in Zuid Amerika, de verlichting van het verstand, de verdraagzaamheid jegens andere gezindheden en de verbetering van het hart, hoewel langzaam, vooruit gaan, zal het mogelyk worden voor sterrekundigen zich daar neer te zetten en eene Observatorium op een der plateaux der Andos op te rigten; en de sterrekunde zal de heerlykste vruchten op de hooge berg vlakten van het vrye Amerika inoogsten.

Wie heeft er ooit vaartuigen op de daken van huizen gezien?

In de haven, in zee ja, daar heb ik ze wel gezien, maar op de daken van huizen nooit zal men zeggen.— En toch is zulks gebeurd, in 1822, te Bima, op het eiland Sumbauwa, in den Oost Indischen Archipel gelegen.

Deze Archipel, ook wel de Zee der Molukken geheten, is zeer onderhevig aan vulkanische uitwerkingen: hier ryst gedurig rook en damp uit den grond; daar ziet men heete bronnen en kokende wellen; dan eens wordt de aarde zonder gedruis opgeligt, en er vormt zich een berg van verbazende grootte, woest op een gestapelde brokken bazalt gesteente; daar weder wordt de grond met een vreeselyk geweld omgekeerd, zoo als zulks in 1815 op gemeld eiland Sumbauwa gebeurde, waarby 12,000 menschen omkwamen, en twee te voren heerlyke vruchtbare landschappen niets dan eenen algemeenen puinhoop van asch en lava opleverden.

Zoo werd dan naby gemeld eiland, den bodem der zee door vulkanische krachten opgeligt, het water zwol in de haven tot boven de huizen der stad; de inwoners vlugtten naar de naburige bergen; de vaartuigen in de haven rezen naar mate de zee opzwol en de wind voer

---

* In 1822 verliet hy in den ouderdom van 84 jaren deze aarde en reisde af naar den sterrenhemel, waar hy de heerlyke werken des Scheppers welke hy gedurende zoo vele jaren met zyn teleskoop beschouwd heeft, thans meer van naby zal leeren kennen.

de se landwaarts; toen de vulkanische werking had opgehouden en het water weder gezakt was tot deszelfs gewone peil, toen zaten de vaartuigen boven op de huizen, sommigen zelfs dwars over de straten en eenigen waren tot verre op het land geslingerd.

Maar wie heeft er ooit een meer van melkwit water gezien?

Een meer van blaauwachtig of groenachtig water ja, dat wel, zoo als het Schottegat en andere, doch een meer van melkwit water nooit, zal men zeggen, en toch is er zulk een meer op het eiland Java op den berg Talagu Bodas.

Na door een digt donker bosch den berg opgegaan te zyn, ziet men op eene hoogte van byna zes duizend voet boven de zee, een wyd uitgestrekt helder verlicht meer van melkwit water, door steile rotsen omzoomd. Eene vulkanische werking brengt dit meer in beweging en doet het geweldig tegen deze rotswanden klotsen.

Nu moet men zich niet verbeelden dat het werkelyk melk is, om dat het naar melk gelykt en dat men nu maar met een kalabas behoeft uittescheppen en te drinken; het is ver af van melk te zyn. Het is water dat met zwavel en zwavelzuur bezwangerd is (misschien kunnen de Apothekers het wel voortbrengen) en de kom waarin het melkmeer zich bevindt, is de krater van een ouden vulkaan; waterdamp en zwavel zyn de bestendige voortbrengsels der meer kalme werking van de vulkanen.

Zoo ontlastte onlangs de berg Idjen, in het oosten van Java gelegen, eene zoo verbazend groote hoeveelheid melkwit zwavel water, dat hetzelve eene streek lands van twintig uren gaans overstroomde; daarenboven vormde het nog twee groote rivieren van zulk water die zich in zee ontlastten.

In eene Arnhemsche Courant zien wy dat er in Vriesland zeer veel vrees bestond, dat met den aanstaanden Zomer de ziekte van het vorige jaar weer zou uitbarsten, daar er te Leeuwaarden en andere steden de lyken in de graven in de kerken door de menigvuldige sterfgevallen, zeer op een gehoopt waren en dat, het warme weder derzelver ontbinding bevorderende, het inademen der pestlucht, de ziekte op nieuw kon doen uitbreken.

Het is onbegrypelyk waarom dat middeleeuwsch gebruik om lyken in kerken te begraven, in Nederland niet algemeen afgeschaft wordt.

Over de nieuwe reis van kapitein Parrÿ, naar de Noordpool.

(Uit de Quarterlÿ Review getrokken.)

Het was niet te verwachten, dat een man van Parrÿ's werkzamen geest, welke zoo lang op ontdekkings reizen is uitgeweest, zich te vreden zou kunnen houden met rustig op het land te blÿven. Hem was een ontwerp bekend, om van Spitsbergen, tot de Noordpool door te dringen, hetwelk reeds door Franklin was opgevat; een man, die niet ligtelÿk eene onderneming aan de hand zou gegeven hebben, indien er geene goede gronden voor eenen goeden uitslag, waren. Wanneer twee mannen, als Franklin en Parrÿ, na alle gevaren van eene onderneming ingezien, en na alle omstandigheden, welke voor en tegen dezelve pleiten, rÿpelÿk overwogen te hebben, een ontwerp voordragen en zich zelven tot de uitvoering daar van aanbieden, dan zou het waarlyk naar verwaandheid gelÿken, als men hunne ondervinding beneden hare waarde schatte, of indien men hun ontwerp voor overÿld en denkbeeldig verklaarde.

Ook werd, na dat dit ontwerp openlÿk aan den president en raad van het koninglyke genootschap van wetenschappen voorgelegd was geworden, in eenen brief van denzelven aan lord Melville gemeld, dat het voorstel van kapitein Parrÿ deszelfs bÿval had, en dat, volgens het oordeel van den raad, dergelÿk eene onderneming kostbare wetenschappelÿke gevolgen hebben en groote vorderingen in de natuurkundige nasporingen te weeg brengen moest; weshalve zÿ den wensch te kennen gaven, dat dit voorstel van zulk een braaf, doorzigtig, in de wetenschappen doorkneed officier, de welverdiende aandacht der admiraliteit mogt wekken.

De admiraliteit kan in geen geval beschuldigd worden van de aanmerkingen of aanbevelingen van dit geleerde genootschap in den wind geslagen of ondernemingen, waarvan het doel de bevordering der wetenschappen of de uitbreiding van nuttige kennis is, derzelver bÿstand geweigerd te hebben. Dienvolgens is er dan ook last gegeven, om de Hecla tot het volvoeren van dat ontwerp uit te rusten en te zorgen, dat dit schip vroeg in het voorjaar van 1827 gereed zÿ. Het plan is, naar wÿ vernemen, om de Hecla naar het oord in Spitsbergen, Cloven-Cleff genaamd, en op 79 gr. 52 min. noorderbreedte gelegen, te zenden, zoo dat dezelve tegen het laatst van Mei volkomen vaardig is; de afstand van daar tot de pool is omtrent 600 (Engelsche) mÿlen, welke door twee booten zullen worden afgelegd, die ligt en tevens sterk gebouwd, met eene soort van schaatsen van onderen als sleden voorzien en met leder gedekt zÿn, op de wÿze van de Russische Baidars, in welke zeer lange reizen afgelegd worden; bovendien zullen dezelve voorzien zÿn van een dek of presenning van getaande huiden, welke des noods voor een zeil kunnen dienen. Iedere boot zal met twee officieren en tien man bemand worden en voorraad voor 92 dagen aan boord hebben, zoo dat zÿ, volgens eene gemiddelde berekening van 13 uren daags te reizen, den afstand van Spitsbergen naar de Pool en terug zullen kunnen afleggen.

De booten worden daarom met schaatsen of sledegangen voorzien, om dat het onzeker is, of de ruimte uit ys of water zal bestaan. Zeer waarschÿnlÿk is het, dat de reizigers beide zullen vinden, in welk geval de booten in het water zeilen of over het ÿs getrokken zullen kunnen worden. Kapitein Parrÿ is van voornemen, om eenige honden en rendieren van Spitsbergen mede te nemen, ten einde de booten te helpen trekken. Beide deze soorten van dieren kunnen van visch leven, welke waarschÿnlÿk niet moeÿelÿk te vangen zal zÿn, en kunnen, wanneer de nood aan den man komt, zelfs den zeevaarder tot voedsel verstrekken.

“De mogelÿkheid, om op deze wÿze de Noordpool te bereiken, komt mÿ voor, zegt kapitein Parrÿ, (1) ten eenemale af te hangen van de middelen, die men bezigen zal. Het komt derhalve op de wÿze aan, op welke die hulpmiddeled, wetenschappelÿk, naar het doel der reizigers berekend zullen worden, zoo dat zÿ, ten allen tÿde, naar gelang der omstandigheden, zullen kunnen voorttrekken of terug keeren. Ik zie niet in, dat de onderneming, in eenigen anderen opzigte, buitengemeen gevaarlÿk zÿn kan. De luchtgesteldheid der poolstreken is in den zomer geenszins onaangenaam; de zon laat zich bestendig aan den gezigteinder zien, en ons volk heeft steeds, bÿ dergelÿke uitstappen, eene bÿzondere goede gezondheid genoten. Zoo de expeditie op hare reis dikwÿls water mogt aantreffen, zoo is het zeker, dat het altoos slecht water wezen zal (2), en zelfs, zoo het anders ware, ligt eene boot, wanneer zÿ op eene ÿsschol vastgeschort is, zoo veilig als op het land. Daarenboven zal de uitvoering der onderneming, hoe meer open water er gevonden wordt, des te gemakkelÿker worden, en wanneer ik zulk eene gelukkige gelegenheid mede in de berekening breng, kan ik de aangename hoop niet van mÿ weren, dat alles, vóór het einde van Augustus, zal afgeloopen en de expeditie, vóór het einde van October, in Engeland terug zal zÿn.

Men heeft ook het voornemen, om gedurende de drie maandelÿksche afwezigheid der naar de Pool reizende booten van de Hecla, verscheiden uitstappen te doen, vooral om eenen naar de oostkust van Spitzbergen gezonden mathematicus op te sporen, van wiens lot men, het is bÿna schande, het te zeggen, tot dus verre in volkomen onzekerheid is (3). Die, welke op het schip blÿven, kunnen inmiddels nuttig gebezigd worden, zoo tot het nemen van verschillende proeven met den slinger, als tot het doen van onderscheidene waarnemingen, betrekkelÿk den magneet, van eenige weerkundige opmerkingen, en eindelÿk tot het verzamelen van voorwerpen van natuurlÿke historie. Ook kan het van aanbelang zÿn, te onderzoeken, of er geene nieuwe plaatsen voor de walvischvangst op de oostkust van Spitzbergen gevonden worden, om de bÿna afgevischte streken aan de westkust te vervangen, van welke de walvisschen, door de langdurige en bestendige bezoeken der op die vangst uitgaande schepen, verdreven en vermeid geworden zÿn, even gelÿk de vischvangst in Straat Davis aan de oostzÿde afgenomen was, tot dat Parrÿ die vangst naar de westkust dier Straat overbragt, waarop de walvischvangers tegenwoordig bestendig varen en van waar zÿ bestendig met volle ladingen terug keeren.

Wanneer wÿ den ondernemenden geest des barons von Wrangel nadenken, welke veertig dagen op het ÿs der Pool zee doorbragt, met sleden, die niet in booten veranderd konden worden, dan kunnen wÿ niet gelooven, dat de voorgenomen reis van Parrÿ van groot gevaar verzeld zÿn kan; want dewÿl hÿ dubbeld voorzien zal wezen, zal hÿ, in geen geval, aan het gevaar blootgesteld zÿn, waarin de baron geraakte, welke, op eenen ÿshoop geworpen, een speelbal der winden werd, die hem, door een groot geluk, ten laatste tegen de kusten van Siberie wierpen.

Het is ons oogmerk geenszins, om de verscheiden doeleindene op te sommen, welke eene met goed gevolg bekroonde reis naar de Noordpool kan doen bereiken. Wÿ zullen ons, om een iegelÿk van de belangrÿkheid dezer onderneming te overtuigen, vergenoegen met aan te voeren, dat er, bÿ eene parlements-akte, eene premie van 5000 pond sterling uitgeloofd is, voor het eerste schip, dat de Noordpool tot op eenen graad zal genaderd zÿn.

(1) Journal of a Third Voyage, enz. Londen 1826.

(2) Zonder eenige uitzondering wordt er, in de Pool-zeeën, eene vermindering van wind waargenomen, niet alleen, zoodra de schepen onder de luwte van hoog opeengestapelde klompen ÿs komen, maar zelfs wanneer zÿ door eenen stroom van kleine stukken ÿs zeilen, en deze uitwerking is zoo onmiddelÿk, dat, op hetzelfde oogenblik, dat een sterk hangend schip onder zulk eene luwte of in zulk eenen ÿsstroom komt, het dadelÿk rÿst. Eene andere zeer opmerkelÿke eigenschap der Pool zeeën, ten minste in de oorden, die vol opgehoopt ÿs liggen, is, dat aldaar nooit zware of gevaarlyke windvlagen vallen. “Ik kan my,” zegt Parry, “bÿ mÿne langdurige ondervinding der Poolstreken, niet een eenig voorbeeld van eene windvlaag herinneren, die, in andere luchtstreken, den zeeman noodzaken, om zÿne boven-zeilen te strÿken.” Wÿ gelooven inderdaad, dat het, onder de Pool zelve, nooit waait, regent of sneeuwt, dondert of bliksemt, ja zelfs dat er geen eb of vloed loopt, anders dan in de geringst mogelyke mate.

(3) Deze was uitgezonden ter verbetering der kaarten; want onze geografen, op hunne kaarten, de opmerkingen der oude Hollandsche zeelieden volgende, kunnen zich dikwÿls grovelÿk bedriegen.

Gouvernements Secretary,
den 18den July 1827.

HET wordt hierby bekend gemaakt dat er een Brieven Zak zal worden opgemaakt om naar Amsterdam verzonden te worden met het Nederlandsche Schip genaamd Columbus, gevoerd door Schipper J. de Goster, en dat dezelve Brieven Zak op Maandag den 30sten dezer des namiddags te drie ure zal gesloten worden.

De Gouvernements Secretaris,
W. PRINCE.

ADVERTISSEMENT.

DE Erfgenamen en Gemagtigde in den Boedel en Nalatenschap van wylen Mejufvrouw Deweduwe B. J. TOBEL, roepen hierby op al de genen die iets te vorderen hebben van dezen Boedel, om binnen den tyd van drie maanden, te rekenen van deze dagteekening af, hunne vorderingen by de ondergeteekenden in te leveren; en waarschuwen elk en een iegelyk, die aan gemelden Boedel mogten verschuldigd zyn, om zoo spoedig mogelyk, het door hun verschuldigde te komen voldoen.

B. H. J. PLETSZ, qq.
AUGUST MULLER, qq.
Den 16den July 1827.

‚ *OVERLEDEN.*—Op Zondag den 15den dezer, in den ouderdom van 37 Jaren, de Weledele Gestrenge Heer C. W. L. Grüning, Eerste Luitenant by de Kompagnie Jagers in Garnizoen alhier; op den volgenden morgen werd het lyk met militaire eerbewyzingen ter aarde besteld. Allen die hem in leven gekend hebben zullen het verlies beseffen, hetwelk zyne Weduwe en Kinderen door zynen dood te betreuren hebben. Zyne goede hoedanigheden maakten hem in den vrienden kring bemind en by zyne kennissen geacht; lang zal daarom zyne gedachtenis der vergetelheid ontrukt worden.

CURACAO.

Vaartuigen in en uitgeklaard sedert onze laatste.

INGEKLAARD—JULY.

16. faluca Union Filantropica, del Carmen, Caro

UITGEKLAARD—JULY.

14. bark Zak Pistool, Prince,
17. —— La Maria, Wever,
18. golet Saturnina, Perez,
schip Douglass, Fowler,
20. bark Harmony, Teubnaar,

Uittreksels uit de Nederlandsche Staats Kourant, loopende tot den 5den Mei 1827.

Konstantinopel, 26sten Maart.—De prinsdommen aan den Donau hebben 800 kavalarie paarden voor de organisatie der nieuwe troepen gezonden. Een gelyk getal hebben eenige andere pachas aan de Porte geleverd.

Behalve de 6000 man troepen, welke naar Redschid gezonden zyn, heeft de seraskier nog van de Porte de noodige gelden ontvangen tot het aanwerven van 10,000 man nieuwe Albanische troepen. De Porte wil in dezen veldtogt de Grieken geheel ten onder brengen.

Den 11den April.—Alle diplomatieke stappen by de Porte, ten aanzien der bevrediging van Griekenland, zyn vruchteloos geweest; de Porte heeft op het plegtigste tegen alle tusschenkomst geprotesteerd.—De nieuwe reis-effendi, een leerling van den vorigen, doet zyne verklaringen van nog meerdere spotterny en nadrukkelykheid vergezeld gaan. Aller oogen in Pera zyn nu op de gezanten van Rusland en Engeland gevestigd. Alle de Europesche ministers hebben, dezer dagen, door couriers, depeches naar hunne hoven afgezonden.

De Russische en Engelsche ministers, de heeren de Ribeaupierre en Stratford Canning, hebben, ter voortzetting hunner onderhandelingen, betreffende de Grieken, dadelyk na het vertrek van den laatsten post, de reeds vroeger vermelde krachtige poging, door middel eener dringende nota, by de Porte werkelyk gedaan, aan welke poging nogtans de ministers der hoven van Weenen, Parys en Berlyn schynen vreemd gebleven te zyn. Hierop is eindelyk de verklaring der Porte op eene officiele wyze, by eene, aan de Russische en Engelsche gezanten geadresseerde antwoords nota, gevolgd. Dezelve luidt kathegorisch, "dat de Porte nimmer eene tusschenkomst, van welken aard ook, zal gedoogen, en liever te grond wil gaan."

De heeren de Ribeaupierre en Stratford Canning, accuseerden de ontvangst dezer nota, en verlieten terstond Pera, om zich op het land te begeven. Bevorens hielden zy conferentien met de overige Europesche ministers, welligt om dezelven over te halen, eene gemeene zaak met hen te maken; waartoe dezen nogtans eerst instructien van hunne hoven schynen af te wachten.

Madrid, 19den April.—Er zyn hier verscheidene belangryke arrestatien gedaan; onder anderen, is een geestelyke van rang in hechtenis genomen, zoo men verneemt, om dat hy verstandhouding hield met de oproerigen in Katalonie.

Men wil, dat alle de korpsen van het observatie leger op marsch gegaan zyn en zich op de uiterste grenzen van Portugal bevinden. Omtrent zestig man van het 5de regiment ligte infanterie hebben van deze gelegenheid gebruik gemaakt om naar Engeland te deserteren.

In Andaluzie klaagt men zeer over het gedrag der koninklyke vrywilligers, die zich allerlei buitensporigheden en geweld veroorloven jegens de inwoners, welke zy als liberalen beschouwen, en meestal zyn het gegoedde lieden, aan welken die naam gegeven wordt, en die dus steeds aan hunne knevelaryen en geldafpersingen blootgesteld zyn.

Er zyn bevelen gegeven om alle de vrymetselaren, die zich in Velencia mogten ophouden, met de meeste gestrengheid te vervolgen, en belooningen uitgeloofd voor de genen, die hunne loges of de personen daartoe behoorende zullen aanwyzen.

Men verzekert, dat de Jesuiten aan het gouvernement voorgeslagen hebben, om het bestuur over alle de hospitalen en weldadige gestichten in Spanje op zich te nemen, en dat dit voorstel waarschynlyk ingang zal vinden.

Men verzekert, dat de heer de Casa Flores, gewezen ambassadeur van Spanje, in Portugal, aan den Koning de aanstaande komst van keizer don Pedro, in Portugal, heeft aangekondigd, en dat dit berigt aan Z. M. niet zeer aangenaam is geweest.

De regering van Galicie, heeft eene expresse aan het gouvernement gezonden, om hetzelve aan te kondigen, dat er in die provincie eene gisting heerschte, die voor eenen algemeenen opstand deed vreezen, en waar tegen zy zich, uit gebrek aan troepen, niet zou kunnen verzetten.

De Engelsche ambassadeur, wiens vertrek zoo dikwyls gemeld en weder tegengesproken is, heeft alle zyne paarden aan den markies d'Alcaniças verkocht, onder voorwaarde van die op het einde der maand te zullen leveren.

De regering van Guipuzcoa heeft eene ligting van manschappen, van 18 tot 40 jaren, bevolen, eeniglyk bestemd, om in die provincie te dienen, en dezelve tegen allen aanval te beveiligen. De provincien Alava en Biscaye zullen ongetwyfeld dat voorbeeld volgen.

Petersburg, 14den April.—Z. M. de keizer geeft dagelyks bewyzen van zyne gestrenge regtvaardigheid, waardoor hoogstdezelve alle harten gewonnen heeft. Z. M. heeft wederom verscheidene militaire vonnissen bekrachtigd, als onder anderen dat, door den generaal van Osten-Sacken, tegen den luitenant Ussowsky uitgesproken, en waarby deze, als deel genomen te hebben aan hoogverraderlyke woelingen tegen den Staat, veroordeeld is tot verlies van adeldom en rang, tot twintigjarigen dwangarbeid in Siberie, en daarna tot verbanning gedurende zyn leven in die provincie, nadat alvorens, voor het front van zyn regiment, zyn degen door beulshanden boven zyn hoofd zal zyn gebroken.

Daarentegen heeft de in 1811 tot gemeen soldaat gedegradeerde luitenant Potemkin, welke zich in verscheiden gevechten door zyne dapperheid onderscheiden heeft en gewond is geworden, de militaire ridder-orde ontvangen en is weder tot den adelstand verheven.

De namen der pligtvergetende regters van het geregtshof van Volhynie zyn publiek gemaakt, dewyl zy een proces der landlieden van Wrotschinky tegen hunne heeren, wegens gruwzame mishandelingen in 1816, acht jaren hebben onder zich gehouden, zonder vonnis te vellen.

Weenen, 18den April.—Het Saltzburgsche, waar men, eenige maanden geleden, zoo veel van sneeuwlavinen geleden had, wordt thans, na den doorgeganen dooi en zware voorjaarsregens, door eene andere soort van bergstortingen, namelyk zoogenaamde aardlavinen, geteisterd. By dezelve maakt de bovenkorst van den grond zich los en gleidt in de valleyen neder.—De zwaarste boomen worden op deze wyze soms geheele einden wegs verzet, zonder ontworteld te worden, huizen daarentegen storten in, landeryen worden met rotsbrokken overdekt, en de wegen, met bruggen en al wat zich op dezelven bevindt, vernield. Er lag in het begin van deze maand nog veel sneeuw in het gebergte.

Den 11den February dezes jaars, is, in de vesting Ivanich in Kroatië, zekere vrouw Maria Kroinchich, overleden in het 73ste jaar van haren weduwelyken staat, en in het 112de van haren ouderdom. Geene ziekte, maar verval van krachten, nam haar weg. Zestien jaren geleden, had zy zich, door haren kleinzoon, eenen schrynwerkers baas, de kist doen maken waarin zy wilde begraven worden, en welke zy sedert, zorgvuldig in hare slaapkamer bewaarde.

Den 21sten April.—Zoo men verneemt, heeft Z. M. onder de jongste aan de Hongaarsche Staten gedane bewilligingen, ook verlof verleend, dat de Protestantsche jongelingen wederom buitenlands zullen mogen studeren, alsook dat er eene nationale akademie in het koningryk Hongarye zal worden opgerigt.

Ons gouvernement heeft, tot groot genoegen van de voorstanders der Grieksche zaak, verlof gegeven, om alhier gelden te verzamelen ter ondersteuning der hulpbehoevende Hellenen. De bankier Sina heeft zich daar mede belast.

Frankfort, 24sten April.—Volgens byzondere brieven van Konstantinopel, zoude, in de belangryke overeenkomst tusschen Rusland en Engeland, van den 4den April 1826, ten aanzien van Griekenland, het volgende zyn bepaald geworden:

'Dat Griekenland steeds afhankelyk zal blyven van de Verhevene Porte, onder betaling van eene jaarlyksche schatting.

'Dat geene Turken zich, in Griekenland met er woon zullen mogen vestigen, of aldaar eigendommen bezitten; maar dat men voor de Turksche eigendommen, van de Grieksche zyde, vergoeding zal geven.

'Dat de Grieken, met medewerking der Turken, hunne overheden zullen benoemen; maar dat dezelver bestuur voorts onafhankelyk zal zyn, en dat de Grieken ook vryheid van handel en godsdienst zullen genieten.

"Dat Engeland en Rusland deze hoofdbepalingen steeds zullen in het oog houden als den grondslag eener bevrediging van Griekenland met de Verhevene Porte, en dat beide de partyen (Engeland en Rusland) nimmer by eene zoodanige bevrediging, eene vergrooting van hun gebied, of eenig byzonder voordeel voor den handel hunner onderdanen, zullen kunnen bedingen.

"Dat Rusland de kabinetten van Weenen, Parys en Berlyn zal uitnoodigen, om gezamenlyk de nakoming van eene dergelyke overeenkomst, bevattende eene bevrediging van de Verhevene Porte met Griekenland, te waarborgen, daar Engeland zich met eenen zoodanigen waarborg niet kan belasten."

s'Gravenhage, 29sten April.—De drie koopvaardyschepen, aan boord van welke zich de troepen van het bataillon der naar Nederlandsch Indië bestemde expeditionaire afdeeling, dat, eenige dagen geleden, van Haarlem naar het Nieuwe Diep was vertrokken, bevinden, te weten, de Prins van Oranje, kapitein W. Blom, Suzanna, kapitein de Roth, en Helena, kapitein D. Gaim, zyn, den 26sten dezer, van Texel uitgezeild naar Batavia.

Parys, 28sten April.—De kourant van Florence, bevat tydingen uit Griekenland, welke met die van Konstantinopel ontvangen, overeenstemmen. Men voegt er by, dat de kolonel Bourbaki niet is onthoofd, maar door Redschid Pacha, gevangen gehouden, doch wel behandeld wordt.

Den 29sten April.—De regtbank van eersten aanleg, te Havre, houdt zich thans met een zonderling proces, tusschen den heer Boyer, President der Republiek van Haïti en den advokaat Blanchet, bezig.—Deze jonge en bekwame regtsgeleerde eischt eene som van 150,000 franken, welke hem beloofd zyn voor de redactie van een burgerlyk wetboek, doch welke somme hem niet uitbetaald is. Tot zekerheid der voldoening heeft hy te Havre eene groote hoeveelheid koopwaren, toebehoorende aan de Republiek van Haïti, in beslag doen nemen. Den 2den Mei zal deze zaak bepleit worden. Eerst zal de vraag der competentie bediscutiëerd worden.

Den 20sten dezer, is de markies de Chaves, onder begeleide van een Spaanschen officier en twee dragonders, te Irun aangekomen, waar hy schynt te zullen blyven tot dat de onder-prefekt van Bayonne ten zynen opzigte nadere bevelen van Parys zal ontvangen hebben.

By the polite attention of a friend we are placed in possession of the Message of the Vice President of Colombia, a translation of which we are prevented from laying before our Readers, thro' want of time--we shall however by way of a sketch, touch such parts of said Message as appear most interesting.

He begins by lamenting the unexpected fall of the Republick, from a state of prosperity, in which she not only bade fair to equal any other government as regards internal organization—ressources—and tranquility—but stood very near that height where she would command respectability abroad and even enforce an acknowledgment from proud Spain.

He justly attributes the heavy storm which has tossed about the Bark of the Republick, as the effect of the cloud which appeared on the Horizon on the unhappy day of the 30th of April 1826.

As the progressive steps made by the Republick during the last few years. He alludes to the proceedings of the Panama Congress—the treaty of federation entered into by the several sister Republicks. The treaty with Great Britain—the appointment of Mr. Martigny by the French government, as a Commercial agent in Colombia—and concludes by expressing a hope that His Majesty Charles the Tenth by whose disposition the Colombian flag is admitted in the ports of France—will not be long in acknowledging the independence of South America.

He further states the little success of the negociation with the Apostolick See, and the meditated return of the Colombian Minister—and proceeds by stating the various circumstances connected with the commotion of the 30th of April and the cause which had produced the same—he extolls the zealous patriotism of various departments and recommends the praise—worthy conduct of Urdaneta—Guerrero—Bermudez and others.

He next mentions the erroneous imputation of the agents of the late commotion—who attribute to him a great part of the calamities which afflicted Venezuela on the 30th April—and he emphatically solicits of the Congress not to take as the vote of the people, the voice raised by a few, and submitting himself to the decision of said Congress he craves impartiality and concludes that all voluntary transgression on his part should be chastised with the most rigorous severity of the Law.

He concludes by a few observations respecting the economy and finance of the Colombian government—he traces back the source of the present distress and expresses a wish that the impartial world may examine his conduct and his services from 1821 to the present year, through the glass of justice and equity.

FROM AMERICAN PAPERS.

New York, May 24.

Gas Lights.—The London *Journal of Arts and Sciences* describes an invention which has been patented in that country for a method of increasing the light and diminishing the expense of gas. The invention is simply a glass chimney, of a particular form, to be placed over the flame of a gas burner. It is to be made cylindrical at the lower part, for about half way up, and then conical at the top, which is to be contracted in its diameter about three quarters of an inch less than the base, supposing the height of the glass chimney to be about eight inches. By the employment of this form of chimney, the flame is said to give out a very superior light, and consequently to economize the consumption of gas.—This invention may be of consequence to the consumers of gas in this city.

In an article in the New Monthly Magazine, it is remarked, that more close examination has proved the fabulous nature of many of the accounts extensively credited, during part of the past century, concerning the populousness, magnificence and fertility of China, and the civilization and enlightened condition of the inhabitants. "Recent travellers," says the editor, "found vast deserts as they approached the capital, which surrounded it on all sides; and that the wealth, resources and population of China have been ridiculously magnified. The date of the foundation of the Celestial Empire, which the Chinese pretend has existed for 97 millions of years, and which even Voltaire states at 5000 years before Christ, scarcely reaches the fifth century before the coming of our Saviour.

Letters from Stockholm, of the 6th inst. state, that discussions are carryng on between the Cabinets of Vienna and Stockholm, relative to the title of "Crown Prince of Sweden," which is given to Prince Gustavus, (who is Lieutenant Colonel of a regiment of Imperial Lancers,) in the Austrian military Almanack. After several verbal explanations on this subject, the Court of Sweden has transmitted a formal note to that of Austria, to which an answer was awaited at the date of the letters. The relations between Sweden and Turkey have also been placed in a rather ambiguous situation. The free navigation of the Black Sea, it appears, has long been promised to Swedish and Norwegian vessels, but the Porte, when pressed, continuing to return evasive answers, the King of Sweden has sent to Count de Lowenhelm, his Ambassador, at Constantinople, his letters of recall. Baron de Raland, Secretary to the Swedish Legation in London, was to leave Stockholm on the 7th, with despatches for Paris and London, which were supposed to relate to the discussions between Sweden and Turkey.

FROM ST. THOMAS PAPERS.

JUNE 27.

EXTRACT FROM THE SPEECH OF MR. CANNING, DELIVERED IN THE HOUSE OF COMMONS ON THE 1ST OF MAY.

"Was it the Catholic question, then, which had banished his late colleagues from his side? No, for that stood exactly as it had done since the year 1812, and this reference reminded him of the necessity of giving an explanation to a part of his right hon. friend's speech respecting that year, which, if overlooked, would lead to fortify a conclusion, that, as he had before said, arose from mistake and misapprehension. His right hon. friend, when he had referred to what had been his conduct in the year 1812, had omitted sufficiently to distinguish one part of that year from another. He had not brought the books with him, because he was not prepared for such a retrospect; he had, however, sent for them. His right hon. friend had said that in assigning his (Mr. Canning's) reasons in May, 1812, for not joining Lord Liverpool's Administration of that year, he had smothered his own opinion; and yet had on the 22d of June, carried a vote upon the Catholic question by a great majority. But his right hon. friend should have stated the fact as it had really occurred. Did nothing intervene between that month of May and the 22d of June? On the 25th of May Lord Liverpool had called upon him, and had been pleased to ask his leave for proposing his name as a member of the new Administration. He believed that this application had been first made to him on the 22d. What was his reply?—He instantly asked his noble friend, whether the Catholic question was to be considered an open one in the Cabinet? or whether the policy of the gouernment con tinued unchanged upon that subject? Lord Liverpool's reply was, that his own opinion remained unchanged upon it, and he was not aware of any alteration in the opinion of any of his colleagues. Now, how did the Catholic question stand then? Why, exactly as it did in the unrestricted regency during Mr. Perceval's Administration, and when both Lord Sidmouth and Lord Castlereagh pronounced their unqualified opinions against its consideration. He had just received the records of the debates of the day, and would read the recorded words of the Ministers. Lord Castlereagh had then said, (in the adjourned debate upon the Catholic question, April 24, 1812). "With respect to the vote I shall give to-night, my right hon. friend (Mr. Perceval) has truly stated, that the Cabinet are unanimous in their opinion, that the question of concession to the Catholics could not now be conveniently agitated, nor any inquiry be gone into upon the subject of the legal disabilities of His Majesty's Catholic subjects in Ireland, with the hope of coming to an ultimate and satisfactory arrangement." Surely the feeling of the Cabinet at that time was one of general resistance to the discussion of the Catholic claims; the individual members of the Administration were then agreed to go with the majority, and that majority had determined against the measure; hence he refused to join them when solicited by Lord Liverpool. (Hear, hear.) But what had followed within the short month which intervened between May and June? Why, on the 10th of the latter month the following question and answer would be found in the records of the debates of that period, which would show the material alteration that had just taken place in the position of the question, as avowed in an answer given by Lord Castlereagh to Mr. Spencer Stanhope:—"Mr. Spencer Stanhope rose for the purpose of putting a question to the noble lord opposite. He wished to know if it was intended, on the part of the present ministers, that the same policy in every respect should be observed by them in reference to the Catholic question, which had been observed by the Administration under the conduct of a late right hon. gentleman. Lord Castlereagh said, that he felt some difficulty in answering the question of the hon. gentleman literally, the arrangements for the new ministry not having been yet fully completed. But as to the spirit of the question, he thought he could be more satisfactory. He could say this from his knowledge of those employed in forming that Administration, that generally their sentiments remained the same. Upon a former occasion, they had thought, inclusive even of those who were favorable to the measure, that the present was not the time for discussing that question; and in still thinking so, that recent decision of Parliament formed a leading consideration in influencing the adoption of that opinion. The sense of Parliament having been, at least for the present, definitively pronounced, they thought that any immediate revived discussion would only create irritation, without being productive of any thing useful. He was aware, however, of the growing change in favour of those claims, and in submission to that change, and the real sentiments of certain members of the Government, it had been resolved upon as a principle, that the discussion of this question should be left free from all interference on the part of the Government, and that every member of that Government should be left to the free and unbiased suggestions of his own conscientious discretion. See, then, how the matter stood. On the 25th of May all the members were united in resisting the Catholic question. On the 10th of June the reverse was the positive fact; and in that difference would be found his (Mr. Canning's) justification. (Hear, hear.) To come, however, directly to the point at issue respecting the present situation of the Government. It remained, in fact, exactly as it did when Lord Castlereagh spoke in June, 1813,—exactly as he himself had described it on repeated occasions in the successive years which had followed, in the debate upon the state of Ireland in 1825, on the debate in the same year upon the Catholic claims, when he had used these words:—"I declare that, in office as well as out, I am at perfect liberty to moot this question whenever a sense of duty impels me to do so. Whether I shall do so while in office, whether I should do if out of office, and whether, in either case, the fit time for doing so may appear to be come, are points which I reserve for the decision of my unfettered judgment." On that footing the question, so far as he was concerned, still remained—it was exactly on the same as that during which his right honorable friend (Mr. Peel) had acted as his colleague for years, although he had lately withdrawn from him. It was in that state that he did not shrink from, but willingly accepted, the support of other gentlemen, notwithstanding the opprobium which was attempted to be cast upon him for receiving such assistance. (Hear, hear.) After this statement, perhaps, it was hardly necessary for him to state how the Catholic question now stood; nevertheless, he had no difficulty in giving the fullest explanation upon that point. (Loud cries of "Hear") The Catholic question now remained an open subject, as it had done during Lord Liverpool's late administration,—it remained one on which each member of the government was at perfect liberty to exercise his own judgment, either to support or oppose it; and with this further understanding, that if any member of the administration wished to moot it himself, he was bound to state at the same time distinctly, that he acted in his individual capacity. (Hear, hear.) So that the Catholic question stood thus far exactly in the same state in which it had done for the last 15 years; and it was only in that situation, reserving the right of private judgment, according to his conscientious belief, that it could stand with a reasonable chance of ultimate success in this country. He looked alone for its progress to the good sense and the good feeling of the people of both countries. (Hear, hear.) And that progress could only be retarded by any inconsiderate effort to provoke opinion among one class, or stifle it with the opposite, at the risk of a convulsion in one or the other part of the United Kingdom. (Hear, hear.)

He freely avowed he was not prepared to precipitate convulsion in either, therefore he would not raise hopes that might be marred; nor hold out too sanguine expectations, without seeing a moral prospect of their being realized. He remembered full well—and to do so here was no need of carrying his memory far back—the interpretation put upon certain expressions in Ireland, and how much had been made to turn upon particular words. And this recollection instructed him not to use them, unless he was fully prepared to fortify them subsequently by acts. Much, then, as he valued carrying this measure for the tranquillity of Ireland, and he estimated it at a very high rate, he would not provoke, even for that purpose, the sort of passive resistance which might, he feared, be aroused in this country. (Hear, hear.)—Against that feeling he confessed he was not prepared to run. If he were asked, did he therefore despair? His prompt answer was. "No." If the parties competed themselves calmly, and refrained from that factious conduct which was likely to provoke an active resistance, then would he be persuaded that the minds of the people of England, or of such portion of them as were hostile to that question, would be gradually brought to take a more rational view of the subject; and that the well thinking part of them, who, with mistaken though conscientious feelings, entertained strong prejudices of a particular kind, would look back with surprise on the apprehensions which they had previously harboured, and concur in the justice and reasonableness of a course of policy which they had previously rejected. With these sentiments, he was prepared to say, that he would not prematurely stir up the feelings of the people of England for a theoretic though an essential good. He expected the dawn of a better day, but he would not precipitate its appearance. He knew that the present darkness would (and he hoped speedily) be succeeded by a light which would illuminate the prospect; and knowing this, he would not, for the sake of freedom of conscience, force the conscience of others. (Cheers.) He spoke out thus plainly his intentions, and when he was taunted with thwarting the views of his Sovereign by an hon. member (Mr. Dawson), who had not feared to enter the very penetralia of the Royal breast, to probe the speculative opinions which rested there, his (Mr. Canning's) answer was that he had not, and he would not violate the Royal conscience. He would venerate it in the present sovereign, as he had done in the late king. If the hon. member asked him, whether he looked upon the coronation oath as involved in the consideration, he would plainly tell him "No." (Hear, hear.) That was the answer given by Lord Liverpool, and the arguments with which he should combat such, were those he had derived from his noble friend, and the friends of the hon. member himself. (Hear, hear.) Let him then hear no more of the accusation that he meant to press this question sternly upon the feelings of Englishmen. If he were asked whether he thought their prejudices upon this point had slept, he would say, he believed it was a sleep from which, if prematurely aroused, they might be awoke with gigantic strength. (Hear, hear.). Still the subject must be looked at in the face; and there, again, he admitted that it was likely to gain strength from recent events; events, too, not of his seeking, for he had wished to avoid them, but force them he would not how, more than when he sat side by side with his right hon. friend. (Hear, hear.) He was not aware that he had omitted any thing material: if, however, he had, he would be obliged to any hon. gentlemen who interrogated him further. He sat where he did by no seeking of his own. He had proposed at first his own exclusion,—it was not accepted; then conditions were offered to him, which he refused, because, as he had already said, they were accompanied by an admission of his own disqualification, to which, had he submitted, he should have been for ever degraded. In the year 1822 he was appointed to an office fraught with wealth, honour and ambition. From that office he was called,—not only on his own seeking, but contrary to his own wish, and he made a sacrifice—a sacrifice, be it remembered, of no inconsiderable nature to a poor man, and the offer of a share in the administration was made to him, so help him God, without any stipulation. But if that offer had been made,—as it ought to have been, if he was to have been ousted now,—if that offer had been made with this condition, that if the highest place in the administration should become vacant, he was to recollect that the opinion which he held on the Catholic question were to be a bar to his succeeding to it, he would have turned back that of serving under a Protestant (using the term Protestant in the familiar manner in which they were accustomed to use it) premier as the badge of his helotism, and the condition of his place. (The right hon. gentleman sat down amidst loud cheering.)

Fiscaal's Kantoor, den 20sten July 1827.

DE ondergeteekende als daartoe door den Weledelen Achtbaren Raad behoorlyk gekwalificeerd, doet by deze alle Broodbakkers te kennen geven, en ordonneren, dat de Brooden, voor de volgende week te bakken het gewigt moeten houden van 21 Oncen voor 15 Centen; kunnende de Fransche Brooden een once minder wegen.

Op pœne als by Publicatie dd. 16den Maart 1824 gestatueerd is.

Per order van den Raad Fiscaal,
WM. HK. GOEBIRA, Eerste Klerk.

BENJAMIN SUARES, JACOB MORENO HENRIQUESZ en ELIAO PENSO, Inwoners van het Eiland Aruba, maken mits deze aan het Geëerde Publiek en hunne Vrienden bekend dat zy op den 5den Juny dezes jaars, aldaar, in eene Kompagnieschap getreden zyn, onder de Firma van E. PENSO, & Co. Zy bevelen zich het Publiek en hunner Vrienden aan, en willen hopen dat de genen die hen tot hiertoe afzonderlyk met derzelver vertrouwen vereerd hebben, daarmede zullen blyven aanhouden.

Curaçao den 13den July 1827.